

Bósa Diána - Árnyék a havon

Mikor hosszú idő után először egy reggel hazamentem, eleinte nem tűnt fel, hogy nem vagyunk egyedül.

Vagy hogy ez a tél lesz az utolsó.

Nagymama, mint mindig, derűsen fogadott, ám a baj már ott várt készen, megbújva kötényének ráncai között.

A frissen sült kalács ízében.

Az aznap hajnalban fejt tej gyöngyöző fehérségében.

Nagymama betessékelt. Segített leporolni a havat vörös kabátomról, majd mintha csak pehelyből lenne, felkapta nehéz kosaramat és bevitte a kis konyhába.

Ahogy ott tüsténkedett, hömpölyögve követte őt új árnyéka.

Érkezésem után pár nappal feljött az év utolsó teliholdja, Nagymama pedig szépen lassan megváltozott: mintha fogyni kezdett volna, s ezáltal szeme és füle is valahogy nagyobbak tetszett.

Az árnyéka eleinte engedelmesen várt a sarokban. Ám ha kicsit nem figyeltünk, önálló életre kelt és a régi olajlámpa pislákoló fényénél táncot járt a szemközti falon.

Formáját akkor még nem igazán tudtam kivenni. Egyszerre tűnt kutyaszerűnek és sárkányformájúnak, de szüntelenül harapott.

Nem evett mohón, apránként falta fel Nagymamát. Azt hiszem, szerette kiélvezni az ízeket. Darabonként vett el belőle, ám ettől Nagymama elsőre valahogy mégsem tűnt kevesebbnek. Sőt, mikor a szomszédok átjöttek, hogy elkérjék a legjobb vaslábását, vagy csak hogy pletykálkodjanak egy jót, nem győztek álmélni:

- Hogy kivirult a néni!

Először nem értettem a dolgot, aztán magamon is elkezdtem tapasztalni a jeleket...

Ahogy telt az idő, minden falat pogácsa, minden elfogyasztott szörp a Nagymamánál belőlem is elvett.

Kevesebb lettem, mint a fogyóhold.

Minden morzsában, minden cseppben már ott ólálkodott. És én szépen lassan elfogyasztottam, hogy ezáltal ő faljon fel engem.

Eleinte alig éreztük. Szinte – amennyire vissza tudtam emlékezni – nem is fájt. Csak jóval később tűnt fel a sötét decemberi napok végén beköszöntő kongó üresség...

A sikolyhoz szükséges tüdőkapacitás hiánya...

A szemükkel kezdte és a szívüket hagyta a legvégére.

Voltak napok, amikor nem ismertem önmagamra, és voltak olyanok, amikor felismerni véltem azt az idegent, akit a tükör mutatott – akivé fokozatosan váltam.

Úgy kapaszkodtam a saját magamról őrzött utolsó emlékmorzsákba, akár egy pórul járt hegymászó, aki a sziklaszírtet átölelve himbálódzott a tátongó mélység felett.

Úgy éreztem, folyton üzök – kutatok egy gondolatot, egy el-ellibbenő alakot a szemem sarkában. Annak a személynek a lenyomatát, aki egykor voltam.

Árnyékom egy idő után egybeforrt Nagymamáéval.

Minden nap egyre csak fogyatkoztam, valósággal zsugorodtam. A végén – ami maradt belőlem – már elfért a kis vörös kabátom zsebében.

És hol volt ez alatt Nagymama? Akinek rózsáinak híre még a hét mérfölddel odébb fekvő faluba is elért?

Egy szép napon kísétált a hókristályos kertjébe és nem jött vissza többé.

Talán elfogyott végleg. Ki tudja, szeretném hinni, hogy csak egygé vált a téli álmod alvó virágaival, és maga is rózsasalugassá lett.

Nagymama elment, de az árnyéka itt maradt.

Mély nyomot hagyott a hóban.

Jól kivehetően farkasformájú volt és egyre csak harapott.

Sokat töprengtem, mióta lehetett nálunk. Láthatóan nagyon jól érezte magát a házban. Talán így tervezte? Talán csak rám várt? Mindezt már sosem tudom meg.

Végül a hazaérkezésem utáni tizenhetedik napon a fantazmából hús-vér lény lett.

Mikor a szomszédok ismét átjöttek, eleinte furcsállották a különös albrólót, de aztán gyorsan hozzászoktak. A szemük mindig kicsit elhomályosult, mikor vele beszéltek, és már nem is igen kérdezték, merre van a Nagymama vagy a kisunoka.

Volt ennél nagyobb bajuk is. Hírét vették: valószínűleg farkas jár a környéken.

Én akkor már napok óta a kabátkám zsebében gubbasztottam és tücsökciripelésnyi hangon próbáltam kikiabálni a vastag téli szövetek közül. Hasztalan.

Múltak a napok, s velük együtt én is.

A falusiak egy idő után elfeledték Nagymamát. Ahogy engem is. Nem kérdeztek többé rólunk, de már a rettegett farkastól sem féltek.

Történt ugyanis, hogy egy szóbeszéd kezdett keringeni az emberek között, miszerint az ősztendő éjszakáján erre járt egy vadász, akinek végre-valahára sikerült puskacső végére kapnia fenevadat.

- A farkast végre legyőzték! - ujjongtak.

A „kedves szomszéd” – mert így nevezték maguk között a falusiak – pedig buzgón bólogatott. Ő csak tudta, hiszen ő hintette el a dolgot.

Az emberek megkönnyebbülten sóhajtottak fel. Boldogan mentek eztán a dolgukra és közben hírért vitték: most már minden a lehető legnagyobb rendben van. De nem vették észre, hogy amint a hófödte úton poroszkáltak hazafelé, az ő árnyékuk is megnőtt.

Mint ahogy az sem tűnt fel nekik, hogy a gyilkos itt maradt a házban, s azóta is a mi ruháinkat hordja.